

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 5. juni 2008.

Regeringen skal opfylde kravene – hverken mægle eller diktere

I denne uge opfordrede Bente Sorgenfrey, formand for FTF, der er en paraplyorganisation for nogle af de offentligt ansattes forbund, regeringen til at løse overenskomstkonflikten. Sygeplejerskernes Connie Kruchow og pædagogernes Henning Pedersen bakkede op.

Pressen knyttede straks opfordringen til historierne om tomme strejkekasser og stadig større problemer på hospitaler og i daginstitutioner.

Sammen med mange andre rygter og historier afspejler det, at overenskomstkampen er på vej mod en eller anden form for afslutning. Med den lange strejke, pædagogernes Nej og FOA's resultat på det kommunale område, har de offentligt ansatte og fagbevægelsen allerede sikret sig en sejr. Men kampen er ikke slut, og det er under alle omstændigheder vigtigt, hvordan den afsluttes.

For det første er der ingen grund til at gøre problemerne for de strejkende og deres organisationer større, end de er. At strejkekasserne er ved at være tomme, er kun naturligt. Det er det, man skal gøre med strejkekasser.

Vi har før set fagforbund, der har hobet så mange penge op, at de begyndte at bruge dem til andre formål – fordi de var bange for at bruge dem til en konflikt.

I øvrigt er både Dansk Sygeplejeråd og BUPL så solide, at de ikke har nogen problemer med at låne til mange ugers strejke endnu.

Selv i værste tilfælde, hvis de kun får 12,8 % i samlet resultat, så har pengene været givet godt ud, fordi de har demonstreret, at de er parate til at bruge strejkevåbnet. Det vil gøre arbejdsgiverne mere medgørlige i kommende forhandlinger.

Når de strejkende ikke desto mindre er i en presset situation, skyldes det, at der er satset for lidt på solidaritet i denne overenskomstkonflikt.

Ikke engang de strejkendes organisationer har forstået, at de står stærkest over for kommuner, regioner og regering, hvis de fører en fælles kamp. Det begyndte med sammenbruddet i KTO-fællesskabet, fordi alle andre forbundsledere end FOA's ville gøre næsten hvad som helst for at undgå strejke.

Senere så vi BUPL-ledelsen ødelægge muligheden for en fælles strejkefront, da de indgik forlig og anbefalede Ja. Samtidig har BUPL-ledelsen kørt en OK-kampagne, der slår på, at de skal have mere end pædagogmedhjælperne med sloganet "Rigtige pædagoger – rigtig løn". Ikke ligefrem noget, der skaber sammenhold med deres kolleger i institutionerne - som altså ikke er rigtige og derfor ikke skal have rigtig løn?

Også den del af fagbevægelsen, som organiserer privat ansatte, har været mildest talt tilbageholdende med deres solidaritet. Det kræver ellers ikke megen indsigt at forstå, at de offentligt ansatte kæmper for de velfærdsydelser, som alle andre fagforeningsmedlemmer også er afhængige af.

På den baggrund er det forståeligt at de faglige topledere søger efter nye veje til at vinde kampen. Men appellen til regeringen er farlig, og den kræver i hvert fald, at man er uhyre præcis. Topmålet af påtaget naivitet var det f.eks., da Socialdemokraterne, støttet af BUPL-formanden, appellerede til finansminister om at mægle i overenskomstkonflikten.

Mægle! Lars Løkke Rasmussen er nok den mest magtfulde part i konflikten.

Han er øverste arbejdsgiver for de statsligt ansatte. Sammen med regering og folketing bestemmer han, hvor mange penge regionerne har og dermed, hvad de kan tilbyde fagbevægelsen. På samme måde fastlægger han de økonomiske rammer for kommunerne og den straf, de får, hvis de overskrider dem.

Lars Løkke Rasmussen og regeringen er de offentligt ansatte og deres forbunds centrale modstander. Derfor er det yderst relevant at konfrontere regeringen – ikke med krav om mægling, men med krav om, at de lægger de penge på bordet, der gør det muligt for kommuner og regioner at imødekomme de offentligt ansattes krav.

Parallelt må fagbevægelsen kræve, at flertallet bestående af S, SF, Ehl. og DF pålægger regeringen at sende det nødvendige beløb.

Regeringen skal hverken mægle eller gribe ind. Man kan ikke mægle mellem sig selv og andre, og et regeringsindgreb i forhandlingerne betyder, at den ene part dikterer resultatet.

Derfor bør svaret på et regeringsindgreb være fortsatte strejke mod indgrebet. Om regeringen siger nej til fagbevægelsens krav via kommuner og regioner eller i form af et regeringsindgreb, kommer ud på et. Et regeringsindgreb betyder simpelthen, at man suspenderer den meget lovpriste ”danske model”, hvis grundide er, at parterne forhandler og derefter konflikter, hvis de ikke kan blive enige. Det er ikke en del af den danske model, at den ene part egenhændigt kan afgøre resultatet.

Men vi må se i øjnene, at det er svært i dag at forestille sig en længerevarende strejke mod et kommende regeringsindgreb – på grund af de svagheder i solidariteten, vi har opridset, og fordi de faglige ledere ikke har forberedt medlemmerne på den situation, nærmest tværtimod.

Men det er stadig værd at forsøge at etablere en en-dags-strejke mod regeringsindgrebet. En strejke-dag, hvor de grupper, der ikke har sagt ja, selvfølgelig står i centrum. Men, hvor de appellerer til alle andre offentligt ansatte og til de private om markere deres støtte til princippet om, at der ikke kan indgås overenskomst, før begge parter har sagt ja.

En en-dags-strejke mod regeringsindgrebet vil være en markering af, at de strejkende ikke accepterer resultatet, men går i arbejde under protest – og at de ikke føler sig slået, men er parate til at bruge strejkevåbnet igen.

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@sap-fi.dk